

විශ්වපිත් සන්දේශ් සුරියබණ්ඩාර

සන්නස වෙනුවෙන්ම ලියන ආදරණීය ම නවකතාව

"විසිදුයි විසි නවයයි.. ගිනයි.." සේනා පඩි ගැන්නාය. විදුලි සෝපානයෙන් කරදරයක් නැතිව උඩට යන්නට හැකියාවක් තිබුණත් ඇය කවදත් තුන්වේගි හට්ටුවට ගියේ පඩිපෙල දිගේය. ඒ ඇගේ හැටි ය.

"මහන්සි වෙලා යන ගමන තමයි දුරේ වරින්ගෙන.." අප්පච්චි හැමදාම මන්තරයක් වගේ කිව්ව හැටියටම වැඩ කරන්නට ගිතු වේ නැතත් මේ පඩි පෙළ නගිනකොට හැමදාම සේනාට ඒ කතාව මතක්වෙයි.

".. හිතමම අතට කඩා පාත්වෙන දේකට වඩා දුක් විදුලා ලබා ගන්න පයනුනණය පුළුන් රටක් වටිනවා.."

ඒ කතාව ඇත්තය. අඩු පහසුකම් ඇති පාසලකින් උසස් පෙළ සමත් වන්නටත් හොඳ විද්‍යාලයකට යන්නටත් ඉන්පසුව හෙදියක වන්නටත් වින්ද දුක් කන්දරාව නිසාම මේ පුද්ගලික රෝහලේ රුස- "සාව සේනාට රටක් රාජ්‍යයක් සේ වටියි.

ස්නේනාට සෝපානයේ යන ගමනට වඩා පඩිපෙළ පහසුය. එබි එබි බලන කෙනෙක්වත් බලෙන් හිනාවෙන්න එන කෙනෙක්වත් ඇගේ ගැවෙන්න එන කෙනෙක්වත් පඩි පේලියේ ගමනේදී හමුවෙන්නැති එක හිතට හරිම පහසුවකි.

ඒ ඔක්කොටම වඩා අප්පච්චිත් අම්මාත් පමණ ගැන හිතේ විශ්වාසය කඩ කරන්නට නොහැකියි.

"මගේ ලොකු කුටියානවන්නයා.." අප්පච්චි හැමදාම කිව්වේ එහෙමය. අප්පච්චි දහ ඇගේ නය වෙලා හෙදි විද්‍යාලයට සල්ලි ගෙව්වත් කිසිම මැසිවිල්ලක් නැතිවය.

"..හිඳෙන සේසනම විදැමී කලත් කමක් නැතැ... මෙය රත්තරං කෙල්ල කවදාහර ඇපිව බලාගනියි.." අම්මා කිව්වේ එහෙමයි.

හැමදාම උදේ පාන්දරින්ම නැගිටලා වැඩට එන්නට කලියෙන් බුදු පහන තියන ගමන් සේනා අම්මාටත් අප්පච්චිටත් පින් දෙන්නේ "මගේ ආයුෂත් ඒ දෙන්නාට ලැබේවා" කියාලාය. ගිනේ ලොකුම බර අප්පච්චි නය කන්දරාවෙන් නිදහස් කරන එකය. හැම පඩියකින්ම කියක් හරි පොතට ආන්නට ඇය පුරුදු වුණේ ඒ නිසාමය. මේ යන විදිහට

කඩමුඩිකාරයා බව සේනා දැනියි. එන්නේ කඩදාසිය ලීපේ දැමීමා වගේ කලබලයෙනි. ලෙඩක් වෙනුවෙන් විනාඩි පහක්වත් වැය කරන්නේ නැත. මේ තරම් හදිසිය අතින් ඉස- "පිරිනාලයට දුවන්නට බවත් කාටත් රහසක් නොවෙයි. තව ඉස්පිරිනාල කියකට යනවද දන්න නැත.."

දවසකට ලෙඩවූ සියක් විතර බලනව ඇති. වනාවක් සේනා මේනක ගේ මාසික ආදායම තක්සේරු කරන්නටද උත්සාහ කළාය. ලක්ෂ ගණනකි.

"අපෙ අප්පෝ මේ හැටි සල්ලි කන්දරාවක්.. මේ තරුණ කාලෙට සල්ලි නොයන්න මොනාට මේ හැටි මහන්සි වෙනවද මන්දා..?" සේනා හැමදාමත් ගිතු වේ එහෙමය. ".. කාට දෙන්න මේ හැටි එකතු කරනවද දන්න නැතැ..?" වෙලාවකට සේනාට එහෙමත් ගිතුකි. මේනක දොස්තර මහත්තයා දවසකට

ස්නේනාගේත් අකලංකගේත් කතාව අද සිට

ගියොත් අවුරුද්දකින් දෙකකින් ගොඩ යන්නට හැකි වෙන බව සේනා දැනියි.

හොයන සල්ලි කන්දරාව ඇගේ දුප්පත් පඩියෙන් ඉතුරුකරන්නට නම් අවුරුදු ගානක් යනු ඇත.

ස්නේනාට සෝපානයේ යන ගමනට වඩා පඩිපෙළ පහසුය. එබි එබි බලන කෙනෙක්වත් බලෙන් හිනාවෙන්න එන කෙනෙක්වත් ඇගේ ගැවෙන්න එන කෙනෙක්වත් පඩි පේලියේ ගමනේදී හමුවෙන්නැති එක හිතට හරිම පහසුවකි.

"මේනක සර් සතියකට හොයන සල්ලි වලින් අපට අප්පච්චිගෙන ණායත් ගෙවලා ගේ පොඩ්ඩක් හදා ගන්නත් ලුපුවත්" දවසක් සේනා සිතුවාය.

"තුන්සිය විසිපහ කාමරේට අලුත් ලෙඩක් ඇවිත් ඉන්නවා දුවේ.. ඩොක්ටර් සිරිවර්ධන තව පැයකින් එනවා බලන්න.. එනන ලැස්ති කරලා ගියන්න.." මේවුන් සුනන්දා සේනාට කිව්වේ විනාඩි කිපයකට කලින්ය. ඇනෙක් හෙදියන්ට සැර වැර පාවි දැමීමත් ඇ සේනාට ආදරේය. දුරේ කියා කතා කරන්නේත් සේනාට විතරමය. අම්මත් අප්පච්චිත් හැති මේ කොදෙව්වේ එහෙම ආදරෙන් කතා බහ කරන වැඩිහිටියක් ඉන්නා එකත් වාසාවකි.

ගිය ආත්මෙ පින් කළාම මේ ආත්මෙ ලැබෙනවා.. මේ ආත්මෙ පින් කළාම ළබන ආත්මෙවත් සල්ලි ලොඩක් එක්ක උපදින්නට පුලුවන් වෙයි.. පන්සලේ ලොකු හාමුදුරුවෝ කියන ඒ බණ්ඩා සේනා කැමති නැතැ. සල්ලි වලින් සතුට මගින්ගෙන කොහොමද? මේ තරම් සල්ලි හම්බකරන දොස්තර මහත්තයාට වඩා ගොවි මහත්තයෙක් වෙව්ව තමන්ගෙන තාත්ත සතුටින් ඉන්න බව සේනා දැනගෙන සිටියාය.

"මම ආයෙ කියනකල් දිනටම ඒ කාමරේ වැඩ කරගෙන ඉන්න.. වෙනත් පේෂන්ට්සල ගැන වොර් වෙන්න එපා.. මියාට ඉන්නෙ ඒ ලෙඩා විතරයි..". සුනන්දා මිස් කියන්නේ සේනා දෙය බලන්නේවත් නැතුවය. සේනාට ඒ කතාවේ මොකක්දේද අමුත්තක්ද දැනෙයි. ඒත් ඉතින් ඒවා ගැන ඒ හැටි හිතන්නට දෙයක් නැත. කියන දෙය කරගෙන ඉන්නවාට වඩා වැඩි පණ්ඩිතකම් ඕනෙම නැත.

ස්නේනා තුන්වේගි හට්ටුවේ විසිපස්වේගි කාමරය ඉදිරියේ නැවතුණාය. මේ කාමරයේ ගිය සුමානේ ගිටියේ දැවැන්ත ශරීරයක් තිබුණ නේනා කෙනෙකි. පැය දෙකකට වනාවක් ඇගේ ඉරියව්ව වෙනස් කළ යුතු යයි මේවුන් හියෝග කර තිබුණි. ඒ ලෙඩාගේ පියට තුවාල හැදෙන එක වළක්වන්නටය. ඒ වැඩේ සේනාට තනිවම කරන්නට නොහැකිය. දෙන්නෙක් එකතු වී හැරෙව්වත් හට්ස් වන විට කොන්දත් රිදෙයි.

ඩොක්ටර් මේනක සිරිවර්ධන කොහොමත්

"මෙදා පාර කවිද දන්න නැතැ..?" දොර අරන අතර සේනා සිතුවාය.

